

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy, soudce JUDr. Ivo Pospíšila a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **AXIMA, spol. s r. o.**, se sídlem Vídeňská 204/125 Brno, zastoupen Mgr. et Mgr. Kamilou Mesiarkinovou, advokátkou se sídlem Na Březině 310, Rozdrojovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2018, č. j. JMK 61193/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2019, č. j. 33 A 19/2018 - 62,

t a k t o :

- I. V řízení **se pokračuje**.
- II. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2019, č. j. 33 A 19/2018 - 62, **se ruší**.
- III. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 26. 4. 2018, č. j. JMK 61193/2018, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- IV. Rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 20. 2. 2018, č. j. ODSČ-60387/14-36, **se ruší**.
- V. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě ani o kasační stížnosti.
- VI. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci k rukám jeho zástupkyně, advokátky Mgr. et Mgr. Kamily Mesiarkinové, na náhradě nákladů řízení 16.228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Brna (dále jen „magistrát“) rozhodnutím ze dne 20. 2. 2018, č. j. ODSČ-60387/14-36, shledal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se žalobce dopustil tím, že nezajistil, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Řidič vozidla provozovaného žalobcem totiž dne 25. 6. 2014 v 1:08 na ulici Kudronova 24 v Brně porušil povinnost zastavit a stát vpravo ve směru jízdy. Magistrát žalobci uložil pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1.000 Kč. Rozhodnutí magistrátu napadl žalobce odvoláním, které žalovaný zamítl.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou, kterou krajský soud napadeným rozsudkem jako nedůvodnou zamítl. Neshledal přitom důvodnou žalobní námitku, že deliktní odpovědnost žalobce zanikla s ohledem na právní úpravu obsaženou v zákoně č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „nový přestupkový zákon“). Záměrem zákonodárce totiž nepochybně nebylo, aby došlo přijetím § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona a souvisejících právních předpisů k „amnestii“ či hromadnému zániku odpovědnosti za přestupky a správní delikty spáchané přede dnem nabytí jeho účinnosti. Pokud zákonodárce v citovaném ustanovení stanovil pravidla pro řešení kolize staré a nové právní úpravy běhu lhůt k zániku odpovědnosti za přestupek či správní delikt, nelze tuto skutečnost považovat za porušení principu retroaktivity ve prospěch pachatele, neboť se nejedná o změnu právní úpravy, která by byla pro žalobce ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“) příznivější. Uvedený článek Listiny se podle Ústavního soudu *„zabývá tím, které trestné činy lze principiálně stíhat (totiž ty, jež byly vymezeny zákonem v době, kdy byl čin spáchán) a neupravuje otázku, jak dlouho lze tyto činy stíhat.“* (nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 1993, sp. zn. Pl. ÚS 19/93).

II. Kasační stížnost

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Krom dalšího namítá, že shora uvedený právní názor krajského soudu je v rozporu se smyslem a účelem úpravy nového přestupkového zákona a taktéž v rozporu s ústavněprávními předpisy.

[4] Podle platné právní úpravy § 32 odst. 3 nového přestupkového zákona odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání (objektivní promlčecí lhůta). V dřívější právní úpravě byla stanovena objektivní promlčecí lhůta čtyřletá. Podle § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona platí, že *ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*

[5] Výklad krajského soudu považuje stěžovatel za nesprávný, neboť vylučuje užití příznivější právní úpravy ve prospěch stěžovatele coby obviněného z přestupku. Dle stěžovatele je vždy nezbytné aplikovat příznivější právní úpravu v její celistvosti. Promlčení představuje jeden z důvodů zániku trestnosti a spolu s ostatními důvody je i promlčení považováno za hmotně právní negativní podmínku trestnosti. V nynější věci byl údajný přestupek zjištěn dne 25. 6. 2014. Odpovědnost za přestupek provozovatele vozidla tedy skončila dnem 26. 6. 2017 a správní orgán měl po tomto dni řízení zastavit podle § 86 odst. 1 písm. h) nového přestupkového zákona.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení podmínek pro pokračování v řízení

[7] Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 8. 1. 2020, č. j. 1 As 453/2019 - 26, řízení o kasační stížnosti přerušil. Důvodem přerušování řízení byla skutečnost, že Ústavnímu soudu byl předložen návrh na zrušení § 112 odst. 2 věty první nového přestupkového zákona pro rozpor s čl. 40 odst. 6 Listiny. Ústavní soud nálezem ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, zrušil § 112 odst. 2 větu první nového přestupkového zákona. Důvody pro přerušování řízení však vydáním tohoto nálezu nepominuly, neboť v mezidobí byl Ústavnímu soudu předložen návrh na zrušení celého § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona. Nálezem ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20 (resp. dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů), zrušil Ústavní soud také zbývající část tohoto ustanovení.

[8] Nejvyšší správní soud proto podle § 48 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), rozhodl, že se v řízení pokračuje.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná.

[10] Po posouzení obsahu kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[11] Dle § 30 písm. a) nového přestupkového zákona *promlčecí doba činí 1 rok.*

[12] Dle § 31 odst. 1 téhož zákona *promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.*

[13] Dle § 32 odst. 2 písm. a) a b) téhož zákona se promlčecí doba *přerušuje oznámením o zahájení řízení o přestupku a taktéž vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným.*

[14] Dle § 112 odst. 1 téhož zákona *na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.*“

[15] Dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.*

[16] Dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti nový přestupkový zákon, který sjednotil prekluzivní dobu pro všechny přestupky (správní delikty a přestupky dle předchozí právní úpravy). V § 30 písm. a) stanovil jednotnou roční lhůtu k projednání přestupku. Ovšem dle § 112 odst. 2 téhož zákona ve znění účinném do 25. 2. 2020 *ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiné správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*

[17] Nálezem Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, plénium Ústavního soudu rozhodlo tak, že § 112 odst. 2 věta první nového přestupkového zákona se ruší dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů (25. 2. 2020). S účinností od 26. 2. 2020 tak § 112 odst. 2 téhož zákona zněl: *Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiné správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.* Ústavní soud ve zrušujícím nálezu vyslovil právní názor, že obrat „*lhůta podle věty první*“, jak je použit ve výše uvedeném znění § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona od 26. 2. 2020, je i po zásahu Ústavního soudu třeba chápat v původním významu, který mu určil zákonodárce, tj. že jde o lhůty pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůty pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt (srov. bod 71 nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19).

[18] Ústavní soud posléze nálezem sp. zn. Pl. ÚS 4/20 zrušil i zbývající část § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona, a to s tímto odůvodněním (body 21-24, důraz přidán):

„[V] nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19, kterým bylo zrušeno ustanovení § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky, se Ústavní soud zabýval výkladem pojmu „*trestnost*“ v čl. 40 odst. 6 větě první Listiny. Dospěl zde k závěru, že **v základu institutu promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek leží myšlenka, že uplynutím času slábne, až docela zanikne potřeba trestněprávní reakce na čin jak z hlediska generální prevence, tak z hlediska individuální.** Nová právní úprava, která může způsobit, že k promlčení dojde až po delším čase v porovnání s úpravou předchozí, v sobě nutně nese náhled, že zákonodárce nově pojímá spáchaný čin závažněji, stanovil-li úpravu, která umožní zánik trestnosti uplynutím delšího časového úseku v porovnání s předchozí úpravou. Ústavní

*předpisy obecně nekladou překážku zpřísnění trestnosti, jde-li stále o úpravu trestu přiměřenou spáchanému činu. Může se tak díť jen pro činy spáchané po účinnosti úpravy, jež přinesla zpřísnění trestnosti, nikoli pro činy spáchané před její účinností. **Ustanovení čl. 40 odst. 6 věta první Listiny dopadá na každou úpravu, která přináší prostřednictvím úpravy promlčení trestní odpovědnosti či odpovědnosti za přestupek zpřísnění trestnosti.** V uvedeném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 tak byl vyjádřen právní názor, podle kterého § 112 odst. 2 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky přikazuje užít úpravu promlčení odpovědnosti za přestupky podle zákona o odpovědnosti za přestupky i na činy spáchané před účinností tohoto zákona, neboť **úprava promlčení odpovědnosti za přestupek tvoří součást vymezení trestnosti ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny**, s nímž byla v tehdejší věci napadená zákonná úprava v rozporu, jelikož vede k užití pozdější úpravy trestnosti, která je v neprospěch obviněného. Z tohoto důvodu Ústavní soud § 112 odst. 2 větu první zákona o odpovědnosti za přestupky zrušil pro jeho rozpor s čl. 40 odst. 6 větou první Listiny. S tímto zrušeným ustanovením úzce související nyní napadené ustanovení § 112 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky Ústavní soud posoudit z hlediska jeho ústavní konformity nemohl, neboť byl vázán petitem tehdejšího návrhu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/19.*

*Již v minulosti Ústavní soud též dovodil [srov. např. náleze ze dne 22. 1. 2001 sp. zn. IV. ÚS 158/2000 (N 12/21 SbNU 91)], že podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. **Rozhodujícím kritériem pro posouzení otázky, zda použití pozdějšího zákona by bylo pro pachatele příznivější, je celkový výsledek z hlediska trestnosti, jehož by bylo při aplikaci toho či onoho zákona dosaženo, s přihlédnutím ke všem právně rozhodným okolnostem konkrétního případu.** Použití nového právního předpisu je tedy pro pachatele příznivější tehdy, jestliže jeho ustanovení posuzována jako celek skýtají výsledek příznivější než právo dřívější.*

*Je zřejmé, že v nyní posuzované věci, a v typově obdobných věcech, týkajících se (nejen) zániku odpovědnosti za správní delikt podle zákona o silničním provozu ve vazbě na novou právní úpravu v zákoně o odpovědnosti za přestupky, může nastat situace, že **odpovědnost za správní delikt by podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním napadeného rozhodnutí, tedy že správní delikt by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen.** V uvedeném případě je tedy nová právní úprava upravená v zákoně o odpovědnosti za přestupky posuzovaná jako celek, nesporně pro žalobce **příznivější než předchozí právní úprava upravená v zákoně o silničním provozu** (srov. též sub 5 až 7). Přejícné ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky ve znění nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 však výslovně ukládá, aby byla aplikována pro pachatele méně příznivá právní úprava. Proto bude třeba vždy v každém konkrétním případě srovnat právní úpravu přestupkového práva účinnou do 30. 6. 2017, a to nejen podle § 29 a násl. zákona o odpovědnosti za přestupky, nýbrž i úpravy speciálních promlčecích dob ve zvláštních zákonech (viz zejména tzv. změnový zákon č. 183/2017 Sb.) a podle obecných pravidel § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky určit, která úprava je pro pachatele (nyní) přestupku spáchaného do 30. 6. 2017 příznivější.*

*Z výše uvedeného plyne, že dospěl-li Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 15/19 k právnímu názoru, podle kterého je úprava zániku přestupkové odpovědnosti součástí „trestnosti“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny (v podrobnostech srov. právní závěry uvedené v citovaném nálezu), nelze mít z důvodů výše uvedených pochyb o tom, že aplikace § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky (ve znění uvedeného nálezu) může vést rovněž ke zhoršení postavení pachatele. Jinak řečeno, **k porušení čl. 40 odst. 6 věty druhé Listiny dojde i tehdy, když by pachatel byl potrestán za spáchání přestupku přesto, že by odpovědnost za přestupek podle nové právní úpravy zanikla ještě před vydáním rozhodnutí o přestupku, tedy že přestupek by tak za užití nové právní úpravy byl již promlčen.** Ústavní soud proto uzavírá, že § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky je v rozporu s čl. 40 odst. 6 větou druhou Listiny. Nutno podotknout, že za této situace není v incidenčním případě (viz sub 3 až 7) možný ústavně konformní výklad § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky a lze vystačit s oporou jeho § 2 odst. 1 a § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.“*

[19] Závěry nálezu Ústavního soudu plně dopadají i na nyní posuzovanou věc.

[20] V projednávané věci se stěžovatel vytýkaného deliktního jednání dopustil dne 25. 6. 2014. Promlčecí lhůta byla přerušena vydáním příkazu jakožto prvním úkonem v řízení dne 12. 1. 2015. Nová roční promlčecí lhůta proto počala běžet dne 13. 1. 2015. Dle obsahu správního spisu poté již nedošlo před vydáním rozhodnutí k žádnému úkonu, který by její běh přerušil (srov. § 32 odst. 2 nového přestupkového zákona). K zániku odpovědnosti stěžovatele za uvedené deliktní jednání tedy došlo dne 13. 1. 2016. Jelikož magistrát vydal prvostupňové rozhodnutí za účinnosti nového přestupkového zákona dne 20. 2. 2018, je nepochybné, že tak učinil až poté, kdy stěžovatelova odpovědnost za správní delikt zanikla, tj. po uplynutí prekluzivní doby.

[21] K uplynutí prekluzivní doby je soud povinen přihlížet dle § 109 odst. 4 s. ř. s. *ex offo* (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 2. 2009, sp. zn. II. ÚS 1416/07, ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, ze dne 11. 1. 2010, sp. zn. IV. ÚS 946/09, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2010, č. j. 7 As 61/2010 – 89). Shledal-li tedy soud, že k prekluzi odpovědnosti za spáchaný správní delikt došlo, nezbyvá mu, než rozsudek krajského soudu a rozhodnutí správních orgánů zrušit. V projednávané věci by pak bylo nadbytečné zabývat se dalšími kasačními námitkami.

[22] Ačkoliv plenární nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/20 dosud nebyl ve Sbírce zákonů publikován, je zřejmé, že § 112 odst. 2 nového zákona o přestupcích by nemohl Nejvyšší správní soud ani do doby publikace aplikovat, neboť by tím v konkrétní věci porušil ústavně zaručená základní práva stěžovatele. Jedná se totiž o analogickou situaci, jako když Ústavní soud v nálezu odloží jeho vykonatelnost ve smyslu odložení účinku derogace ustanovení právního předpisu. Navzdory tomu, že takové ustanovení ještě po přechodnou dobu zůstává součástí právního řádu, soudy musí při svém rozhodování zejména ve vertikálních vztazích vzít v úvahu skutečnost, že je v rozporu s ústavním pořádkem (srov. např. z poslední doby nález ze dne 11. 9. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 24/17, odstavec 76). Veřejné vyhlášení nálezu Ústavním soudem v této věci je notorií a jeho budoucí nevyhnutelná oficiální publikace ve Sbírce zákonů na tom již nemůže nic změnit.

Nejvyšší správní soud pro výše uvedené o věci rozhodl ještě před publikací citovaného plenárního nálezu ve Sbírce zákonů.

V. Závěr a náklady řízení

[23] Na základě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek krajského soudu zrušil. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že v dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost než zrušit napadené rozhodnutí žalovaného a případně i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1, 3 a 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm budou správní orgány postupovat podle právního názoru vysloveného v tomto rozsudku.

[24] Za této situace je soud povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal dle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady řízení jsou tvořeny částkou 8.000 Kč za soudní poplatky (soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč a soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč) a dále náklady na zastoupení. Soud nepřiznal stěžovateli náhradu nákladů na zaplacený soudní poplatek ve výši 1.000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žaloby. Stěžovatel totiž v tomto návrhu ani netvrdil konkrétní újmu, kterou by pro něj výkon napadeného rozhodnutí představoval. Návrh ve větší části představoval polemiku se závěry žalovaného a jako takový zjevně nemohl být úspěšný, protože soudní poplatek za tento návrh nebyl účelně vynaloženým nákladem.

[25] Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátkou, pro určení výše nákladů na zastoupení se užije vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Zástupkyně stěžovatele učinila celkem dva úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení a podání kasační stížnosti [§ 11 písm. a) a d) advokátního tarifu]. Za každý úkon právní služby náleží zástupkyni mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu]. Náklady zastoupení tedy činí odměnu za dva úkony právní služby ve výši 2 x 3.100 Kč a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 6.800 Kč. Jelikož společnost, jejímž prostřednictvím vykonává zástupkyně stěžovatele advokacii, je registrovaným plátcem DPH, zvýšil soud odměnu o částku 1.428 Kč, která odpovídá 21% sazbě této daně. Náklady zastoupení tedy činí celkem 8.228 Kč.

[26] Náklady řízení celkem činí 16.228 Kč. Žalovaný je povinen náhradu nákladů řízení zaplatit stěžovateli k rukám jeho zástupkyně, advokátky Mgr. et Mgr. Kamily Mesiarkinové, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2020

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu